

Четвер 22 вересня 1921 року.

Ціна 5 марок.

Adress: Pologne (Polska),
Alexandrow Kuj. Obóz internow. № 6.

Головний

ВІСНИК ЧАСОПИС ТАБОРУ Ч. 6.

Ч. 83. Вихідє Культурно-Освітній вїдділ Табору Ч. 6.
ВИХОДИТЬ ДИРНИ НА ТРИКІТЕНЬ, А ПОНЕДІЛОК І ЧЕТВЕР

ПРЕДПЛАТА:

Місячно без пересилки	40 мар. п.
Місячно з пересилкою	80 „
Місячно за кордоном	160 „

ЦІНА ОГолоШЕНЬ:

Звичайні (за слово)	5 мар. п.
Дрібні (за слово)	3 „
Рекламувчі (за слово)	10 „

Тонетим друком подвійно.

А. Олександров,
22-го вересня 1921 року.

Напередодні. Наближається час понівляти всі спроби і експерименти, більшовицькі примушені будувати кинути на стіл останню ставку.

Не раз більшовицьким оповісцем коло прїрнї, не раз загроздувала більшовицької остання крапка, не раз збрївася Троїцький „трюкнати дверцїка“ першї ніж заїхати в Кремль, але, очевидно що більшовицькі першї ніж забанкрутувати, повинен був витратити всі свої засоби, виділити себе підземі і вийти всі льогачїї етапи свого поступовання—банкрутство більшовицькому повинно бути повним, остаточним і безнадївним банкрутством.

І дївиво! Не було неадекватних засобів для більшовицькому в процесї ствердження ним своєї влади: ніхто не зробить кожного звика більшовицьким, що вони не використовували всьому і всі сироможности до наслідження „дїктатури пролетариату“; ні одна влада так уперто, жорстоко і послїдовно не здійснювала своїх планів і не боролась за своє існування.

І, навіть, тепер, коли більшовицьким вже підійшов до своєї останньої мети, коли кожним голодом підірвані вже його дїлї, коли страшний пожега обдурення, оббїрвання і голодних вже почала свою жорстоку акцію—хїба здають більшовицькі свої поїдїлї, хїба визнають себе банкрутими, хїба не використовувати вони і голод—цей страшний бич, як засіб боротьби на свою владу, хїба в голод для них не чергова ставка! Ослаблені граци, для яких заплата заїхання і виступу все, всякі другї міркування!.

Але почуття княдї все ближї і більш охоплює, скоює і напружує духом в волю більшовицькі. Першою, але в уперто, як чоловік, для якого все однакове, вони йдуть просто, рубачи тям, де не можна розвалити, внаслідуючи

все, що став проти, без вагань, не лїкаючись наслідків в відповідальности.

І та остання ставка—вїйна, яку тепер підготовляють більшовицькі, збїраючи всі свої сили з напружености, яка тільки доступна чолдерїї, у котрого заїхались одна паїдїя, одна спроба—рїшити судьбу більшовицьким, вона напередїтї внаслідок злїдство з обїєм червоного вїйня, вона розкоє напередїтї життя і надасть волю вільний рух історичного поступовання, але вона в обїдїляється злїдство дорогою ціною, якою не обїдїлялась йому ще вї одна революція, ні єдиї його замїр полішити своє життя.

Жалкі наслідки руйнування більшовицькі будуть дого страшним, непереможним тагаром не тільки для тих, хто безпосереднїм був під їх опіком, а вї для всього світу.

Лїдство передотїтї тепер труднї, але передїдїтна робота—найти новий, певний шлях дальшого поступовання. Хай всїєю вагою своєї руйнї більшовицьким вїва лише на Росїю в Україну, хай не відчужає Захід страшного страшеннї, яке прийшлося на долю Студу, але поновїти старї шляхи скряї, забанкрутувала стара система скряї. І тепер, навіть, напередїтї повного краю більшовицькому—трагічне є положеннї людства перед неирїшеною все-ж проблемою—проблемою свого дальшого соціального устрїю.

Хай більшовицьким програє свої всі спроби, але вї стара метода господарювання, якою продовжує своє поступовання Захід, не має повности, що з крахом більшовицькому ми напередїтї промунїти стаїмо революційний інтернаціоналізм, що ми вступаємо в фазу болгодавнїх соціальних конфліктів.

І сьогодні на передоднї великої вїрнї всіх соціальних утопїї ми продовжуємо стоїти перед гуєтим рядом неирїшених соціальних проблем, неологдавнїх соціальних конфліктів і не знайти певного способу, не знайти нових шляхів для досягнення соціальної рівноваги—значить приговорити себе на новї соціальнї утопїї.

На протязі минулого тижня.

Наради й резолюції.

Від 6 до 10 серпня в Тараові відбувались наради представників українських партій і організацій. Народа представників партій С. Ф., Х. Д., С. С. П., С. С., С. Д., Фольке-Партай—та організацій—Кооперації, Самоврядувань, Залізничників і Почтовиків—обмірковуючи факт призначення Головою Директорії Кабінету Пилипчука і загальну ситуацію в якій перебуває етап боротьби за укр. державність—констатує, що притягнення до керування державною справою людей абсолютно невідповідальних ставить в небезпеку успішність рішучої боротьби за визволення території У. Н. Р. а під російської окупації і виключає венку можливості довіри до кабінету Пилипчука з боку зазначених партій і організацій. Тому згадані партії і організації ухвалили домогатися негайної ліквідації кабінету Пилипчука та ануляції всіх його розпоряджень. До того наради представників партій С. Д., С. Ф., Х. Д., С. С., С. С. П., Фольке-Партай і організацій: Самоврядувань, Кооперації, Залізничників і Почтовиків,—більшістю всіх голосів при одному проти (Х. Д.) і одному, що не взяв участі в голосуванні (самовряд.)—ухвалили: вказати на Івана Фемелю-Чопівського, як на особу, якій належить доручити формування кабінету. Підписали: Головою—на нараді і за С. Ф.—Корчинський, за Х. Д.—Кобза, за С. С. П.—Л. Бачинський, за С. С.—Кравченко, за С. Д.—Романченко, за Фольке-Партай—Енгельс, за Кооперацію—Барановський за самовряд.—Огородник, за залізничн.—Молодженко за почтовиків—Бублій.

„Погуття“.

Новля Шенеля.

Відомий партізан—отаман Шенель ошасливив своїм приїздом місто Винищю. По вулицях були розвішені обзиви: „Цього числа повернувся з командіровки і приступив до виконання своїх обов'язків. Шенель“.

Таке повідомлення, давши не з'явившигося Шенеля, виникло серед міських комуністів, які протривалися тіати. Місцеві мешканці з цього приводу казуть: „Шенель поставив на ноги наших п'ятих комісарів“.

„Волинське Слово“.

Життя нашого табору.

Освячення цвинтаря й пам'ятника померлим українським воїнам в Олександріві.

Коли наші частини прибули до Олександрова, то недалеко від табору коло лісу вже був рядок могил російських большевиків і добровольців, а з часом до цього рядка приєднався новий рядок могил українських.

Могилки ці були на чужій землі і сумом віяло коло них. Могилки розвалилися, попадали хрести і худоба забруджувала місце останнього пристановища наших бойових товаришів.

Такий стан цвинтаря паренті звернув на себе увагу „Громади Старшин 6-ї Стр. дивізії“ і вона взялася за уурядкування цих могил. 24 липня ц. р. Громадою було улаштовано „День Безсмертника“, збірка з якого призначалася на уурядкування могил.

Громада закликала таборян віддати шану тим, що померли і недочекалися кінця боротьби. І громадянство табору відгукнулось на заклик

і віддало шану, відірвавши останні кріхти від того, що мало: склалася сума щось в 20 тисяч.

Вибрана Громадою комісія по улаштуванню цвинтаря поповнилась одним представником від 4 стр. дивізії і розпочала працю. Складений дивізійним інженером (6 с. л.) підполковником Бокітьком проект був ухвалений комісією і затверджений Начальником табору.

Праця розпочалась зараз же після затвердження проекту і провадилася досить жваво під доглядом членів комісії й керуваням підполк. Бокітька та сотника Димаря. Обидві дивізії 6 і 4 цілими днями насипали величезну могилу на якій мав бути поставлений хрест.

Праця провадилась в дуже несприятливих умовах—за відсутності коней, вози з піском возились стрільцями, каміння, дерн та інші матеріали зносились теж власними руками. В цій праці треба відмітити працю стрільців 6 технічного курія і бунчужного Баянівського.

Наренті праці по насипці могили скінчилась, могилу було обдерновано і поставлено хреста. Після цього прийнялись за улаштування могилки. Могилки були обдерновані і на кожну поставлено хреста з табличкою, на якій було написано по українському слав'янськими літерами: до якої частини належав померлий, його ім'я, прізвище і дата народження й смерті, зверху табличек було намальовано символ ідеї за яку він бився—так українцям—тризуб, большевикам—зірка і добровольцям—двохголовий орел.

Роботи скінчилися 17, а відкриття й освячення було призначене на 18 вересня.

У неділю 18-IX навколо цвинтаря були вишикувані обидві дивізії і збиралось багато місцевого населення, а в за огорожею—представники від місцевого самоврядування, робітничих організацій, католицького духовенства і пізніш, під час панахиди, прибула дитяча польська школа при своїх вчителях.

11 год. 45 хв. після літургії вирушив хресний хід з похідної церкви 6 стр. дивізії до цвинтаря слідом за яким несли вінки йшло українське і польське начальство табору і братчики св. Покрови в парадній формі.

Після того, як процесія увійшла на цвинтарь сурмач загравав сїгнал „на молитву“ і о 12 год. розпочалася панахида, яку правив панотець Білон в супроводі хорів 6 і 4 стр. дивізії. Перед панахидою пан-отцем була сказана відповідна промова.

Скінчилась панахида. З вершини могили представник 4 стр. дивізії пор. Левницький вголосив таку промову:

„Браття рідні! Здається, жадному народові в світі доля не була такою злою мачухою, як українському. Світлі часи спокійного існування України цілком тують в грізних, бурливих віках, годинах слів, крові й гора. Все життя української нації—суцільна нескельна боротьба, в якій гинуть і наші кращі моральні сили, й добробут матеріальний.“

Знищені сучасною революцією, вигнанні з рідного краю, ми крім невміручої, блискучої прагдідської слави слави великих наших предків, борин за подію і незалежність, та одих могил, бідних, незабутих а дорогих нам могил, нічого не маємо.

По всіх світах воли розкидані, як свідки великої національної української трагедії; вони не дають нам, обезсиленним і зневіреним, забути про ті великі завдання, про ту святу мету, заради якої ми покинули Вікраїну й терпеливо чекаємо елушного часу, коли вільно запануємо на нашій, на своїй землі.“

І минула незабутий слава, слава велетини народа, що в скрутних обставинах не губив свого дучезарного ореолу, яким в минулих віках окутав себе, і ці

